

PROLOOG

Eva's manager, Annet, was bevallen van een blozende dochter. De beschuit met muisjes was op kantoor uitgedeeld. Ze hadden een kaart geschreven en cadeautjes gekocht: een grappig rood met wit gestreept truitje en een knuffel. Nu was het tijd voor de kraamvisite.

Eva gaf toe dat ze tegen de middag opzag. Vooral ook omdat de collega met wie ze zou gaan zich had ziekgemeld en ze er alleen naartoe moest. Niemand wist hoe zwaar het haar viel. Maar ze had natuurlijk moeilijk kunnen weigeren.

En daar was ze dan nu. Annet zat als een trotse moeder op de bank, baby Emma dicht tegen haar borst gedrukt. Eva gaf haar haar breedste glimlach en bracht haar gezicht dicht bij Emma. Een pasgeboren baby was en bleef een wonder. Die vingertjes met minuscule nageltjes. Het pluizige haar. Ogen die hun uiteindelijke kleur nog moesten vinden. De zoete geur die de warme moedergevoelens die in haar leefden nog eens extra aanjoeg.

Zachtjes liet ze haar vinger langs Emma's wangetje glijden. Ze tuitte haar lippen en zei met een lief stemmetje: 'Hallo, lieverd. Wat een mooi meisje ben jij...' Ze streelde het mollige knuistje; vier vingertjes omsloten Eva's wijsvinger.

Ze trok haar hand terug, ging naast Annet zitten en luisterde naar de ploppende geluidjes die uit Emma's mondje ontsnapten. 'Prachtig kindje hoor, Annet,' zei ze weer, en ze meende het. Wat moest het heerlijk zijn om zo'n klein mensje in je leven te hebben. Maar haar kans daarop was misschien wel verkeken. Door haar scheiding had ze jaren verspild en haar biologische klok tikte door. Een standvastige relatie kostte tijd om op te bouwen, en de man in kwestie had ze nog niet ontmoet.

'Wil jij haar even nemen? Dan pak ik de cadeautjes uit.' Annet reikte Eva de baby aan.

Ja, daar kwam het, het moment waar ze het ergst tegenop had gezien. Voorzichtig pakte ze Emma aan en ze legde haar in de hoek van haar arm. Meteen verscheen er een frons op Emma's voorhoofd. Haar hele gezicht verkreukelde. Ze opende haar mond en begon hartstochtelijk te huilen.

'Ja, daar was ik al bang voor...' zei Eva beschaamd. 'Dat overkomt me nou altijd. Ik doe zeker iets fout.' Ze had geen idee hoe ze Emma weer tot bedaren moest brengen. Het liefst had ze haar weer aan Annet teruggegeven.

Annet glimlachte. 'Ach, dat stelt niks voor. Niks van aantrekken.'

Maar Eva wist wel beter. Hoe pijnlijk het ook was, het was zo bedoeld. Het moederschap was gewoon niet voor haar weggelegd.

HOOFDSTUK 1

Op de gang van Solhouse Zonnepanelen klonk gelach. Eva keek op van haar werk. Hun personeelsmanager, Ravensloot, liep met een donkerharige man de afdeling op. 'Jongens, mag ik jullie even voorstellen... Dit is Jamie Strachan. Hij komt van ons hoofdkantoor in Engeland.'

Eva's interesse in mannen had na haar scheiding van Toon een nulpunt bereikt. Maar deze man deed iets met haar. Hij was lang en slank en had een mysterieuze uitstraling. Hoe graag ze het ook wilde, wegstaren kon niet. Haar ogen zaten aan hem vastgeplakt. 'Jamie gaat de komende maanden een nieuw automatiseringssysteem invoeren,' ging Ravensloot verder. 'Daarbij is het belangrijk dat hij een goed beeld krijgt van jullie werkzaamheden. Ik hoop dat jullie hem wat wegwijs kunnen maken.'

Eva's collega, Tessa, schoot overeind. 'Dat kunnen we zeker!' Ze gaf de man een hand en schonk hem een stralend witte lach. 'Hi, I'm Tessa.' Ze zwiepte haar lange blonde haar naar achteren. Ook Anneke, Patrick en Heleen stelden zich aan hem voor. Eva zag dat Jamie ondertussen even haar kant opkeek. Een paar tellen later liep hij met een ondeugende blik op haar af.

'Pleased to meet you,' zei hij, zijn ogen strak op haar gericht. Terwijl ze haar wangen voelde gloeien, schudde ze zijn hand. Wat gebeurde er? Het leek alsof hij dwars door haar heen keek en zag hoe hij haar uit evenwicht

bracht. Ze wendde haar blik af en ging snel weer achter haar computer zitten. Ze ademde langzaam uit toen de mannen de gang weer op liepen.

Tessa boog zich achterover op haar stoel en vouwde haar handen voor haar gezicht. 'Zó, wat een lekker ding! Die gaat met stip naar nummer één!'

Heleen proestte het uit. 'Nou, inderdaad! Hij weet vast niet wat 'een beschuitje eten' betekent, maar dat wil ik hem graag uitleggen.'

'Meiden, meiden, niet zo ordinair,' riep Patrick.

'Jaloers, Pat, dat hij niet gay is?' wierp Anneke in de groep, met harde toetsaanslagen verder typend.

Patrick trok een olijk gezicht. 'Hoe weet jij dat hij niet gay is? Kan je dat ruiken of zo? Trouwens, hij is mijn type niet, ik val op blond.' ...